

ת"ד 517/09/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אלונה יעקב, הנאשמת

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 517-09-16 מדינת ישראל נ' יעקב
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד גוחשטיין

נגד
אלונה יעקב - הנאשמת
ע"י ב"כ עו"ד שלגי/צרפתי

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים חצייתה בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 20.3.16, בשעה 20:00, נהגה הנאשמת ברכב בתל אביב, ברחוב נחלת יצחק, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעה לצומת עם רחוב עלית הנוער, פנתה ימינה, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתה וברמזור הולכי הרגל ופגעה במ.מ., שחצתה אותה עת את מעבר החצייה המסומן במקום, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת.

כתוצאה מהפגיעה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש- שבר בכתף שמאל, שבר ברגל שמאל ו-4 קרעים בגיד בכתף ימין, נאלצה לעבור ניתוח להשתלת פלטינות ושהתה 3 חודשים במחלקת שיקום.

הנאשמת, כפרה באחריותה לגרם התאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ר יהודה נחמיאס, בוחן תאונות דרכים (להלן- הבוחן), מטעמו, הוגשו המסמכים הבאים:

1/ת - תע"צ, 2/ת - תוכנית רמזורים, 3/ת - לוח תצלומים, 4/ת - הודעת נאשמת, 5/ת - מזכר מיום 14.4.16, 6/ת - מזכר מיום 10.5.17, 7/ת - טופס הודעה על זכויות חשוד, 8/ת - תרשים, 9/ת - סקיצה

עד תביעה מספר 2 - רס"ר יעקב פיטי, מטעמו, הוגש דו"ח פעולה, שסומן 10/ת.

עד תביעה מספר 3 - רס"ר אסף פרץ, מטעמו, הוגש דו"ח פעולה, שסומן 11/ת.

עד תביעה מספר 4 - מ.מ., הולכת הרגל (להלן-מ').

כמו כן, הוגשו בהסכמה מסמכים רפואיים בעניינה של הולכת הרגל, שסומנו 12/ת.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמת נהגה ברכב, כמפורט לעיל.

מעדותה של מ', עולה כי המתינה ליד מעבר החצייה, על מנת שהאור ברמזור הולכי הרגל יתחלף לירוק, הביטה לצדדים ושוב לימין, לראות אם האוטובוס עליו התכוונה לעלות הגיע, החלה לחצות, כאשר הכביש היה ריק לחלוטין ובאמצע המעבר, חשה מכה חזקה בצד שמאל של גופה ונפלה לכביש, על צדו הימני של גופה. אנשים הגיעו לסייע לה בהיותה שרועה על הכביש. מ' מסרה כי לא הבחינה מי פגע בה, אך שמעה "נהגת שאומרת אני לא ראיתי אותך" ואז, פונתה באמבולנס לבית החולים. כתוצאה מהפגיעה, נגרמו למ' חבלות של ממש, כמפורט לעיל. עוד מסרה מ', כי נאלצה למכור את דירתה, על מנת לעבור לדירה קטנה יותר, בקומה נמוכה יותר וכן, לא חזרה למקום העבודה שלה.

בחקירתה הנגדית, העידה מ' כי יצאה ממקום עבודתה, הנמצא בצומת שבנדון, על רחוב עלית הנוער. כמו כן, אישרה כי במקום לפחות שני נתיבי נסיעה לכל כיוון וכי הגיעה עד לאמצע מעבר החצייה, לפני שנפגעה מהרכב. מ' נשאלה ואישרה כי לא הבחינה בכל רכב לפני שירדה למעבר החצייה ולא ראתה את הרכב הפוגע, עד לאחר הפגיעה ולכן, אינה יכולה לומר, מאיזה צד הגיעה הנאשמת, אלא בהסתמך על דברים ששמעה במקום, מפי עוברי אורח.

מ' שללה את האפשרות כי לא הבחינה ברכב הנאשמת, כיוון שהביטה רק לעבר האוטובוס לו המתינה וטענה כי הביטה שמאלה ולאחר שהיה אור ירוק ברמזור שלה, חצתה. עוד הוסיפה, כי מדובר בצומת מועד לפורענות ולא תמיד נותנים נהגים זכות קדימה להולכי רגל.

כאשר נשאלה כיצד זה לא הבחינה ברכב, השיבה "אולי היא הגיעה במהירות של 150 קמ"ש".

מ' נשאלה כיצד ידעה לומר באיזה חלק של מעבר החצייה הייתה כשנפגעה והשיבה תחילה, כי הסיקה זאת לפי המקום בו שכבה, אך בהמשך, טענה כי היא יודעת איפה היא הולכת.

מ' נשאלה והשיבה כי חצתה בקצב רגיל, לא מיהרה, לא לאוטובוס ולא לביתה, כשהיא לבושה בבגדים כהים ובידיה שתי שקיות ניילון.

עד תביעה 2, הגיע לזירת התאונה וערך במקום את ת/10, בו ציין כי הגיע למקום, הבחין ברכב, עומד באמצע מעבר החצייה ולאישה השוכבת על הכביש. העד תיעד את דבריה של מ', שמסרה לו כי חצתה את הכביש במעבר החצייה מצפון לדרום ופתאום הרגישה מכה חזקה והועפה לכביש.

העד תיעד גם את גרסת הראשונה של הנאשמת, לפיה, פנתה ימינה, בחסות האור הירוק, לא הבחינה באף אחד ולפתע, הרגישה כי פגעה במשהו, ראתה את מ' נופלת ועצרה במקום.

העד נחקר והשיב כי אכן, הגיע למקום במקרה, כנראה שיחד עם שותף פקח, שאת שמו לא ציין ב-ת/10.

העד נשאל ואישר כי הזמין למקום צוות של שוטרי תנועה להמשך טיפול וכי הנאשמת ורכבה היו במקום, אך הוא לא תיעד את אופן עצירת הרכב ומקום עצירתו בשרטוט ולא ידע להסביר מדוע.

עד תביעה 3, זומן למקום וערך את ת/11, בו ציין כי קיבל מידע על האירוע מע"ת 2 ובחקירתו הנגדית, לא ידע לומר אם כל הפרטים שציין, נמסרו לו על ידי ע"ת 2, או שמא תחקר את מ' ו/או את הנאשמת.

עד תביעה 1, הבוחן, יצא לזירת התאונה ביום 14.4.16 וערך את המסמכים שהוגשו מטעמו וכן, גבה את הודעת הנאשמת, ת/4, ביום 18.4.16.

ב-ת/2, ציין הבוחן כי יש אור ירוק משותף ברמזורים שבכיוון נסיעת הנאשמת וכיוון חצייתה של מ'. ב-ת/3, תיעד בתמונות את שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשמת ולימינה, כיוון חצייתה של מ'.

ב-ת/8, ציין הבוחן כי שדה הראיה, מכיוון נסיעתה של הנאשמת, מאפשר לה להבחין, ממרחק של 21 מטרים, בהולך רגל על גבי מעבר החצייה וממרחק של 19 מטרים, ניתן להבחין גם בהולך רגל על המדרכה הימנית או אי התנועה משמאל, בתמרור ה-8 ובחלקו הימני או השמאלי של מעבר החצייה, שכן האמצע מחוק ודהוי. עוד ציין הבוחן, כי כאשר האור ברמזור בכיוון נסיעת הנאשמת מתחלף לירוק, תמרור ה-8 מתחיל להבהב.

בחקירה חוזרת, הוסיף הבוחן, כי התמרור מתחיל להבהב, עוד בטרם המתחלף האור ברמזור, בכיוון נסיעת הנאשמת, לירוק, על מנת להתריע מפני הולכי רגל ואור ירוק משותף.

ב-ת/5, ציין הבוחן כי יצר קשר טלפוני עם הנאשמת וביקש כי תגיע לזירת התאונה, לצורך ביצוע "הצבעה", חקירה וניסוי שדה ראיה. הנאשמת מסרה לו כי אינה יכולה להגיע בשעות הערב, שכן יש לה ילדים קטנים וכן, השיבה לשאלת הבוחן, כי אינה זוכרת היכן הייתה הפגיעה במ'.

הנאשמת התבקשה להגיע למקום, בזמנה החופשי ולרענן את זיכרונה והשיבה שתעשה כן.

בחקירתו הראשית, נשאל הבוחן מדוע לא ערך שחזור של התאונה והשיב כי רכב הנאשמת היה בעצירה ואז החל בנסיעה ומדובר במהירות משתנה וכן, הנאשמת לא ידעה להצביע על מקום האימפקט ולכן, לא יכול היה לבצע שחזור.

בחקירתו הנגדית, טען הבוחן כי לא ניתן היה לבצע שחזור, גם כיוון שאינו יודע, היכן הייתה מ', כאשר הנאשמת החלה

בנסיעה.

הסנגורית הציגה לבוחן את נ/1 והבוחן השיב כי אינו מכיר את הנוהל.

הבוחן נשאל אם ביקש ממ' לגשת עמו לזירת התאונה והשיב כי הנ"ל הייתה מאושפזת חודשים ארוכים בבית החולים וכאשר נשאל אם ביקש מהנאשמת להגיע אותו למקום התאונה, השיב כי אמרה שהיא לא זוכרת ולכן, לא מצא לנכון לצאת אתה לזירת התאונה.

הבוחן נשאל אם ערך את ניסוי שדה הראיה עם רכב בגובה זהה לזה של הנאשמת והשיב כי ה"גבהים פלוס מינוס זהים", אך לא בדק.

הבוחן נשאל מי הגיעה ראשונה למעבר החצייה, מ' או רכב הנאשמת והשיב כי אינו יודע, אך משנשאל, אם ייתכן שמ' ירדה למעבר החצייה, לאחר שהנאשמת הייתה כבר על המעבר, השיב כי זה לא ייתכן, שכן, הנאשמת פגעה במ' עם חזית הרכב, פינה קדמית-ימנית, במהלך הפניה, דהיינו, תוך נסיעה בקשת.

הבוחן נשאל לגבי תקינות הרמזורים והשיב כי על פי התע"צ, אף שהתייחס לתאריך שגוי בתוכנית הרמזורים, הרמזורים עבדו באופן תקין ולא נרשמה כל תקלה.

הבוחן נשאל על ניסוי שדה הראיה והשיב כי הוצב שוטר במדים כהים וניתן היה להבחין בו, כפי שקבע ב-ת/8 וכפי שניתן לראות ב-ת/3.

הבוחן נשאל והשיב, כי אם מ' הגיעה מרחוב עלית הנוער מצפון, הרי שהנאשמת יכלה להבחין בה, לראשונה, ליד מעבר החצייה.

הבוחן נשאל מדוע לא ביצע ניסוי שדה ראיה, לאחר שחקר את הנאשמת והשיב, כי לא עלתה כל טענה שהצריכה זאת.

הבוחן נשאל והשיב כי הפגיעה הייתה בתחום מעבר החצייה, שכן, הנאשמת מסרה כי לאחר שיצאה מן הרכב, ראתה את מ' במרחק של חצי מטר לאחר מעבר החצייה ו מ' נהדפה כתוצאה מהפגיעה. הבוחן נשאל אם ייתכן שמ' נהדפה הצידה והשיב בחיוב.

בהמשך, נשאל הבוחן באשר לפרק הזמן ששהתה מ' על הכביש והשיב, כי בנתוני הליכה רגילה, מדובר בשנייה וחצי ואין הוא יכול לדעת, היכן הייתה הנאשמת, כאשר מ' החלה לחצות.

הבוחן אישר, כי אם הנאשמת פנתה בצמוד לימין, או שמ' חצתה בקצב מהיר יותר, זמן השהיה של מ' בכביש מתקצר וכן, אישר כי לא שאל את הנאשמת באיזה חלק של הנושא נסעה.

הבוחן חזר על קביעתו כי מדובר בתאונה נמנעת, שכן או שהולכת הרגל עמדה על שפת המדרכה, כאשר הנאשמת החלה בנסיעה או שהייתה בנקודה אחרת, אך הנאשמת הייתה צריכה להבחין בה ממקום עמידתה, ממנו יכולה הייתה לראות את כל הצומת.

הבוחן שלל את האפשרות, שמ' לא הגיעה למעבר החצייה, כאשר הנאשמת עומדת בקו העצירה, שכן אז, לשיטתו, לא הייתה מתרחשת כלל תאונה.

הבוחן נחקר בנוגע לגביית הודעתה של הנאשמת והשיב כי החתים אותה על ת/7, טופס זכויות חשוד לפני חקירה, הסביר לה את תוכן האזהרה, ויידא כי הבינה את תוכן המסמך והאזהרה ואז, מתחיל בחקירה ואינו צריך לרשום מפורשות אם וויתרה על זכותה להיוועץ בעו"ד אם לאו.

בחקירה חוזרת, הבהיר הבוחן, כי בסיטואציה, בה מבקש נחקר בתיק תאונה, להיוועץ בעורך דין, הוא מאפשר לו לצאת להתייעץ ולחזור, אך לשאלת הסנגורית, אישר כי אינו זוכר מה אירע במקרה שבנדון.

פרשת הגנה

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגשו המסמכים הבאים:

נ/1 - נוהל ביצוע שחזור בתאונות מיום 2.3.13, נ/2 - מכתב ששלח עד תביעה 1 אל מנהל מרכז בקרת הרמזורים של עיריית תל אביב, נ/3 - נוהל חקירה ושחזור תאונות דרכים משנת 2016, נ/4 - נוהל משנת 2008 שכותרתו "יציאת בוחני תנועה לתאונות דרכים", נ/5 - מסמך עדכון ל-נ/4.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדותה של הנאשמת והראיות שהוגשו מטעמה:

הנאשמת נהגה כאמור ובהגיעה לצומת שבנדון, עצרה את רכבה, שכן האור ברמזור היה אדום. כשהחלה בפניה ימינה, הביטה ימינה ושמאלה, לעבר מעבר החצייה הראשון וראתה כי אין אף אחד ואחרי שעברה את מעבר החצייה הראשון, הביטה לעבר מעבר החצייה השני והמשיכה בנסיעה, במהירות של 8-10 קמ"ש ואז הרגישה בחבטה בצד הימני של הרכב, פגוש ימני קדמי. לאחר שירדה מהרכב, ראתה אישה שוכבת, כחצי מטר מעבר למעבר החצייה.

הנאשמת הדגישה בעדותה וחזרה על כך פעמיים, כי פנתה "מימין לימין" וכשנשאלה על ידי באת כוחה, לגבי הודעתה במשטרה, שם מסרה כי רק פנתה ימינה, הסבירה כי חשבה שהבוחן מתכוון לשלבים בנהיגה, אם בלמה או לחצה על הגז. הנאשמת הסבירה כי לא הגיעה לזירת התאונה עם הבוחן, כיוון שבאותו יום בו ביקש ממנה, היא לומדת, אך אמרה לו שתוכל להגיע בכל יום אחר.

הנאשמת נחקרה ואישרה, כי לא הבחינה במ' עד לפגיעה וכן, אישרה כי היא מכירה את המקום, את מעבר החצייה וכי הייתה תאורת לילה.

הנאשמת אישרה כי מסרה לבוחן כי שדה הראיה בכיוונה היה פתוח וכי לא זכרה בהודעתה, באיזה חלק של מעבר החצייה הייתה, כאשר פגעה במ'.

הנאשמת נשאלה מדוע לא עצרה לפני מעבר החצייה והשיבה, כי הסתכלה ולא ראתה הולכי רגל ולא הייתה לה סיבה לעצור.

לגבי המסמכים שהוגשו, הרי ש-נ/1, נ/3 עד נ/5, מתייחסים לפעולות שונות של בוחן תנועה, במשטרת ישראל, בכל הנוגע לתאונות דרכים עם הולכי רגל.

לשיטת ההגנה, כמפורט בסיכומיה, לא פעל הבוחן על פי הנהלים המחייבים, כעולה מהמסמכים לעיל, שכן, לא ערך

שחזור של התאונה ולא קבע פוזיטיבית, כיצד יכולה הייתה הנאשמת, למנוע את התאונה ובמה התבטאה הרשלנות המיוחסת לה בכתב האישום וזאת, בין היתר, על יסוד ההלכות שנקבעו בעפ"ת 28434-05-13 ברזל נגד מדינת ישראל ובג"ץ 8150/13 כרסנטי, שצורפו לסיכומי ההגנה ופסיקה נוספת שהוגשה, בה אומצו ההלכות שנקבעו בעניין ברזל וכרסנטי לעיל.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשמת אחראית למיוחס לה בכתב האישום וזאת, למרות חולשה מסוימת בראיות במאשימה, הנובעת, בין היתר, מכך שבוחן התנועה, לא הגיע לזירת התאונה בזמן אמת ולהלן נימוקי:

הנאשמת התקדמה לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת - ראה ע"פ 558/97 מדינת ישראל נגד מלניק, בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל, ע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נגד מדינת ישראל ועוד.

ההלכה המסכמת בסוגיה זו, נקבעה בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

בעניין כרסנטי לעיל, מתייחס בית המשפט העליון להלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה, הלכות מלניק ושטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: "ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

מהראיות שהובאו בפני, אני קובעת כי הודעתה של הנאשמת, ת/4, נגבתה כדין ולאחר שהנאשמת הועמדה על זכויותיה,

כמפורט ב-ת/7. לנאשמת נמסר מסמך המפרט את זכויותיה, לרבות זכות ההיוועצות בעורך דין, בטרם נגבתה הודעתה ובנוסף, העיד הבוחן, כי לאחר מסירת המסמך, הוא "מסביר לה את תוכן האזהרה, מוודא שהיא הבינה את תוכן המסמך והאזהרה ומתחיל בחקירה" -עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 8-10.

הנאשמת לא טענה, גם בעדותה בבית המשפט, כי הבוחן מנע ממנה להיוועץ בעורך דין, לפני שגבה הודעתה או במהלך החקירה.

בהודעה זו, מאשרת הנאשמת כי היא מודעת לכך שבצומת האמור, בכיוון אליו פנתה, קיים מעבר חצייה ואור ירוק משותף ברמזור עם הולכי הרגל ואינה מעלה כל טענה כנגד תקינות הרמזור במועד התאונה. כמו כן, מסרה בהודעתה והעידה גם בבית המשפט, כי החלה בנסיעה, לאחר שהאור ברמזור בכיוון נסיעתה, התחלף לירוק.

מ' העידה כי חיכתה כי האור ברמזור הולכי הרגל, בכיוון חצייתה, יתחלף לירוק ואז, החלה לחצות את הכביש בקצב רגיל, לדבריה, שכן, לא מיהרה בדרכה.

אין מחלוקת, כי התאונה אירעה מיד לאחר שהנאשמת החלה בנסיעה ומן האמור לעיל ועל אף שתוכנית הרמזורים שהוגשה, מתייחסת למועד אחר, אני קובעת, כי לנאשמת ולמ', היה אור ירוק משותף במועד התאונה.

הבוחן קבע כי שדה הראיה, מכיוון נסיעת הנאשמת, לעבר מעבר החצייה, היה פתוח וללא הגבלה ואפשר לה להבחין, ממרחק של 19 מטרים, בהולך רגל על גבי המדרכה הימנית או אי התנועה הבנוי משמאל וקביעתו זו לא נסתרה.

הבוחן עמד על קביעתו, לפיה, ניתן היה למנוע את התאונה, שכן הנאשמת יכולה הייתה להבחין במ', בין אם עמדה על שפת המדרכה, כאשר החלה בפניה ימינה ובין אם התקדמה לעבר מעבר החצייה, כאשר הנאשמת החלה בפניה ימינה, נוכח שדה הראיה שנקבע ותועד בתמונות.

אני מקבלת עמדת הבוחן, לפיה אין נפקות ממשית לעובדה כי השחזור בוצע עם בוחן ולא עם מ', שהייתה מאושפזת בבית החולים או עם אדם אחר בממדיה המדויקים של מ', שכן, ניתן לראות את מלוא גופו של הבוחן בתמונות והפערים, מקום בו עסקין בשני אנשים מבוגרים, בעלי מבנה גוף רגיל, אינם יכולים להיות משמעותיים.

בנוגע לטענה, כי מדובר ברכב אחר, הרי שהבוחן העיד, כי עשה שימוש בניידת משטרה ואין הבדל משמעותי בגובה בינה לבין רכב הנאשמת וכן, זכר, במעורפל, כי הנאשמת אמרה לו שהרכב בו נהגה, היה שכור והוחזר לחברה. עדותו של הבוחן אמינה עלי ואני מקבלת את ההסבר שנתן בסוגיה זו.

הנאשמת, מצדה, לא סיפקה כל הסבר לכך שלא הבחינה במ', עובר לפגיעה בה.

הבוחן נשאל מדוע לא ערך שחזור במקרה זה והשיב, כי לא היו לו הנתונים הנדרשים ואכן, בהעדר עדות של הנאשמת או המעורבת בזירת התאונה ועריכת הצבעה עם מי מהן, לא ברור לי איזה שחזור יכול היה הבוחן לערוך ומה היה מסד הנתונים בו היה עושה שימוש לצורך חישוביו.

אכן, טוב היה, לו בכל תיק תאונת דרכים, היה נערך שחזור מדוקדק של התאונה, על פי הממצאים שנאספו בזירה, אך

אני סבורה, כי ישנם מקרים, בהם ניתן להוכיח רשלנות של נהג, מבלי להידרש לשחזור וראה לעניין זה, **עפ"ת 29663-12-16 פרץ נגד מדינת ישראל**, אליו התייחסה ב"כ המאשימה בסיכומיה ובו נקבע:

"לא התעלמתי מטענת המערערת כי לא נערך שחזור "כהלכתו", אך איני סבור כי הדבר התחייב בנסיבות העניין - הזירה הינה זירה "פשוטה" באופן יחסי והגם ששחזור שכזה בהחלט לא היה גורע, אין מדובר במקרה בו אי עריכת השחזור פגעה בהגנת המערערת (בניגוד למקרה שנדון בעפ"א (מחוזי חיפה) 11917-11-16 טויבר נ' מ"י, 4.12.16, אליו הפנו ב"כ המערער). עוד אפנה לכך כי בוחן תאונות הדרכים ערך ניסוי שדה הראיה בזירה וממצאיו לא נסתרו".

הנאשמת התבקשה על ידי הבוחן, להגיע לזירת התאונה ולערוך עמו ניסוי שדה ראיה ו"הצבעה", אך היא השיבה לו, כמפורט ב-ת/5, כי אינה יכולה להגיע בשעות הערב, כיוון שיש לה ילדים קטנים ובהמשך, טענה כי אינה זוכרת את מקום הפגיעה במ' ובהודעתה, כאשר נשאלה, אם עברה במקום ורעננה זיכרונה בנוגע למקום הפגיעה במ', השיבה כי הייתה במקום, אך לא הצליחה להיזכר במקום הפגיעה במ'.

בבית המשפט, טענה הנאשמת, כי כאשר התבקשה על ידי הבוחן להגיע למקום התאונה, השיבה לו כי היא לומדת באותו ערב, אך תוכל להגיע בכל יום אחר.

גרסה זו של הנאשמת, לא עשתה עלי רושם אמין וזאת בלשון המעטה. לא מצאתי כל סיבה הגיונית לפיה, שמע ממנה הבוחן כי היא לומדת באותו ערב, אך בחר לכתוב כי אינה יכולה לבוא בגלל שהיא מטופלת בילדים קטנים ובנוסף, תמוה בעיני כיצד זה, בחלוף פחות מחודש ימים, ממועד התאונה, שכחה הנאשמת פרט מהותי כל כך בנוגע לאירוע.

לטעמי, בחרה הנאשמת שלא לשתף פעולה עם החקירה המשטרתית וטעמיה עמה.

לעד תביעה 2, מסרה הנאשמת, כמפורט לעיל, כי לא הבחינה באף אחד, לאחר שהחלה בפניה ימינה, עד שהרגישה כי פגעה במשהו ועצרה. עסקינן באמרה ראשונית, מידית, שהעד שמע ותיעד וקבילותה שרירה וקיימת, בהתאם לאמור בסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

כמו כן, בניגוד לפרטים הדלים שמסרה הנאשמת ב-ת/4, בנוגע לאופן בו נהגה, עובר לפגיעה במ', הרי שבבית המשפט, ידעה לתאר בפירוט רב, כיצד הביטה לצדדים ולכיוון כל אחד ממעברי החצייה בכיוון נסיעתה, לרבות זה שלפניו עמדה וכיצד ביצעה את הפניה "מימין לימין", תיאור עליו חזרה פעמיים לשם ההדגשה. הנאשמת ידעה לפתע להתייחס למהירות נסיעתה וכן, שינתה את מקום הפגיעה ברכבה, מחזית הרכב, כפי שמסרה במשטרה, לצדו הימני - פגוש ימני קדמי, כפי שטענה בעמוד 23 לפרוטוקול, שורות 13-18.

ההסבר שנתנה הנאשמת, לבקשת באת כוחה, לעדות המפורטת שמסרה בבית המשפט, לעומת הגרסה שמסרה ב-ת/4, לפיה, החלה בפניה ימינה, מבלי להתייחס לאמצעי זהירות כלשהם, היה: **"חשבתי שהוא מתכוון לשאול אותי מה השלבים בנהיגה, אם בלמתי או לחצתי על הגז"** - שורה 23.

שאלת הבוחן, בטרם השיבה הנאשמת כי החלה בפניה ימינה וזהו, הייתה: **"את יכולה לפרט לי את השלבים שביצעת מרגע הפניה ועד לפגיעה?"**.

לא מצאתי כל קשר אפשרי בין השאלה לבין הפרשנות שבחרה הנאשמת לתת לה בבית המשפט ואם אכן חשבה כי הבוחן ביקש שתפרט לו אם לחצה על הגז או הבלמים, כפי שטענה, מדוע לא השיבה בהתאם?

לטעמי, מדובר בגרסה מתפתחת ומותאמת להליך המשפטי ולא אוכל ליתן בה אמון.

הנתון היחיד, אותו יכולה הייתה הנאשמת לספק לגבי מיקום הפגיעה בהולכת הרגל, היה, שלאחר התאונה, כאשר יצאה מן הרכב, הבחינה במ' שוכבת על הכביש, במרחק של כחצי מטר מעבר למעבר החצייה.

ב-10/10, ציין העד, כי כאשר הגיע לזירת התאונה, ראה את רכב הנאשמת "באמצע מעבר החצייה" והדבר עולה בקנה אחד עם עדותה של מ', לפיה, נפגעה לאחר שחצתה כמחצית מרוחב מעבר החצייה.

מכאן אנו למדים, כפי שגם העיד הבוחן, כי הפגיעה במ' הייתה, על גבי מעבר החצייה ולכל הפחות, בתחום מעבר החצייה.

בניגוד לעדותה של הנאשמת, הרי שעדותה של מ' עשתה עלי רושם אמין ביותר. מ' העידה באופן ענייני, לגבי אותם פרטים שזכרה לגבי האירוע ולא ניסתה להעצים את האירוע או להקצינו.

בעמוד 2, סעיף 10, טענה ב"כ הנאשמת, כי הבוחן לא ידע לומר אם הנאשמת יכולה הייתה לראות את מ', טרם תחילת הנסיעה והפניה ימינה.

עם כל הכבוד, הדברים לא עולים מחקירתו הנגדית של הבוחן, ששב והסביר, כי הנאשמת יכולה הייתה לראות את מ', לכל המאוחר, בהגיעה לתחום מעבר החצייה - ראה עמודים 10-12 לפרוטוקול.

באשר לנטען בסעיף 13, לפיו, הבוחן לא קבע כיצד יכולה הייתה הנאשמת למנוע את התאונה, הרי שמעדותו של הבוחן, היה על הנאשמת להבחין במ', לכל המאוחר, בהגיעה לתחום מעבר החצייה ולהגיב בהתאם.

אכן, צודקת ההגנה בטענתה העקרונית, כי לא בכל מקרה של תאונה על מעבר חצייה, יש אחריות לנהג הפוגע, אך במקרה שבפני, אני סבורה כי רשלנות הנאשמת הוכחה דיה.

לסיכום - מסך הראיות שהובאו בפני, אני קובעת, כי התאונה אירעה במעבר החצייה, או במרחק קצר ביותר ממנו, המהווה עדיין תחום מעבר החצייה, כאשר לנאשמת ולמ', אור ירוק משותף ברמזור וכי הנאשמת, יכולה הייתה להבחין במ', לכל המאוחר, כאשר זו הגיעה לקרבת מעבר החצייה, אך לא הבחינה בה עד לאחר הפגיעה ובעובדה זו, טמונה רשלנותה של הנאשמת, שכן, לו הייתה הנאשמת מבחינה במ' ובהינתן כי הייתה בתחילת נסיעה, במהירות איטית ביותר, גם לדבריה, הרי שהייתה יכולה להגיב ולמנוע את התאונה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, במעמד הצדדים